

Hermanis Paukšs

GĀJU ES AR FIDIŅU

DZEJNIEKA MĪLAS VĀRDI

Kur lai fiksi dabū brūti,
Kad bez brūtes dzīvot grūti?
Katram logam vajag rūti,
Katram čalim – feinu brūti!

Ja tev arī vienai grūti,
Nāc pie dzejnieka par brūti!
Es tev sacerēšu dzejas,
Kas kā ūdenskritums lejas!

Bet pēc dzejas lasīšanas
Es bez liekas prasīšanas
Tevi spiedīšu pie krūtīm –
Kā jau darīt mēdz ar brūtīm!

Velti spiegsi, velti kliegsi,
Velti savu muti liegsi!
Bet, ja tev tas liekas grūti –
Nenāc dzejniekam par brūti!

* * *

Un dzeja
Lejas
Dienas trejas.

Nāk meitenes,
Par mani smejas.

Hi - hi!
Ha - ha!
Ho - ho!
Hu - hu!

Ko lai es viņām atbildu?

He - he!
He - he!
Nāk te!

* * *

Uz kurieni tad skriesi,
Drostaliņ?
Skaties, kā mēness
Pār beņķi ņirdz!

Kas tev tur ir
Zem tā kreisā pupa -
Akmens
Vai karsti mīloša sirds?

* * *

Gāju es ar fidiņu
Naktī zvaigznes skatīt.
Eju, eju, uzprasu:
“Patīk?”

“Patīk,” saka fidiņa,
“Ļoti skaistas zvaigznes!
Vai tu varētu līdz tām
Mani aiznest?”

Ko lai dara – paceļu
Fidiņu uz rokām
Un līdz zvaigznēm aiznesu.

Gan ar lielām mokām.

* * *

Putni gaisā čivina,
Skuķi brunčus plivina,
Vāzē izplaukst ievas zars -
Laikam klāt ir pavasars!

* * *

Bija reiz māmiņai skaistule meitiņa,
Meitiņai āzītis bija.
Meitiņai āzītis bija un kleitiņa,
Āzītim kaziņa bija.

Bija reiz āzītim skaistule kaziņa,
Kaziņai bārdiņa bija.
Kaziņai bārdiņa bija un radziņi -
Āzīti sabadīja.

Āzītis sabadīts nāca pie meitiņas,
Lai tā to pažēlotu...
Saplēsa radziņiem meitiņai kleitiņu -
Noslānīts tika ar slotu!

Bija tai meitiņai skaistulis puisītis,
Meitiņai bučiņu lūdza...
Meitiņa deva no bučiņas pusīti -
Puisītim sirsniņa lūza!

Pusi no sirsniņas atdeva meitiņai:
"Tā tev par bučiņas pusi!
Būtu man devusi veselu, būtu
Visu sev dabūjusi..."

"Labi, man, puisīti, pietiks ar pusīti!
Kā tad tu - vispār bez sirds?"

Redzi pie debesīm zvaigznītes, trusīti?
Tā tavas actiņas mirdz...

* * *

Es vēlos tev pie kājām krist
No divpadsmitā stāva
Un mīļā nav ko izsamist
Jo izejas man nava
(citas)

* * *

Noriebies ekrānos kairos,
Tirpinot smadzenes, blenzt.
Paceļas neprāts kā vairogs,
Ārā no puskrēslas dzen.

Izdzen no puskrēslas tumsā.
Īstā. Kur gaviļē nakts.
Kājas tik priecīgi klumzā!
Varu iet tagad kaut zagt!

Ko lai es zogu tik laimīgs?
Zvaigznes? Šo nakti, kas dzied?
Nozagšu skaistāko puķi,
Kamēr tai ziedlapas ciet!

Tā nu es nozagu tevi.
Siltu. No gultas. Ak posts!
Kāpēc tik brīnišķā naktī
Skrāpēties šitā un kost?!

* * *

Vai tiešām ir jau ļoti vēls?
Bet mūsu mīla -
Vai tā kvēl?
Es lūdzu vienu skūpstu vēl!
Ak tā?...
Nu, ļoti, ļoti žēl...

* * *

Salda, salda mutīte
Manai draudzenītei –
Es to labprāt bučotu
Vai līdz pašam rītam.

Tikai nedod mutīti
Mana draudzenīte –
Saka, pašai esot tā
Ļoti vajadzīga.

Ja jau tā, es saku, ņem
Piedevām vēl manu –
Laikam stipri rijīga
Būsi, kā es manu!

* * *

Tu vakar daiļāka man likies
Kā tikko plaucis rozes zieds,
Un, skūpstoties līdz nezin cikiem,
Mēs nejutām, kā dzīve iet.

Bet dzīve gāja savu gaitu,
Un mamma sāka uztraukties –
Kas tā par sasodītu aitu,
Ar ko mans dēliņš sapinies!

Tā aita biju tu, kā zini –
Mans pusplaukušais rozes zieds!
Ak, māt, kam mīlu projām dzini?
Nu dēlam nāvē jāaiziet.

* * *

Varbūt tas ir stipri glupi,
Bet man patīk tavi pupi –
Stundām varu skatīties,
Kā tie nebeidz kratīties,
Kamēr tu uz motocikla
Traucies kautrīga un bikla,
Miesās kupla, sirdī tikla,
Brillēs stikla, pierē mikla.

* * *

Ir dzīve salauzta,
Un tikai
Vairs nāve iespēj mierināt,
Ja netieku tev gultā plikai
Vēl šajā pašā naktī klāt!

* * *

Es biju jauns
Un seksuāli nenosvērts
Tev mugurā
Bija oranža blūze
Un mūsu pirmā nakts
Skanēja kā Jērikas mūzika

* * *

Pa ielu skrien mauka,
Krīt asara traukā,
Bet diena ir jauka,
Un eju es laukā.

Un eju es laukā,
Lai satiktu tevi,
Lai pateiktu paldies
Par visu, ko devi.

Par visu, ko devi –
Gan paēst,
Gan sevi.

* * *

Par mīlu grūti nejūsmot,
Ja ik uz soļa tu to jūti –
Tāpat, kā grūti nebučot,
Ja gadās apkampt drauga brūti.

* * *

Meitiņ,
Dod savu mutīti –
Šmauks!
Ne mute,
Bet zemeņu trauks!
Tie,
Kas par savu
Tevi reiz sauks,
Visi
No laimes
Kauks!

* * *

Bet par to kakliņā košanu
Es izlūdzos atvainošānu,
Tāpat kā par neglīto frāzi
Un izdzerto puķūdens vāzi!

* * *

Vakar

Tu man kaisli kļāvies

Visām

Izdarībām ļāvies

Šodien

Sauc par STULBO PODU

Kas tev NOLAUPĪJIS GODU

* * *

Varbūt es tiešām esmu cūka
Un izvirtulis nodevīgs,
Bet tavu lūpu piparkūkas
Vienalga manai mutei tīk.

Jā, ne tu vienīgā man smaidi
Un ne tev vienai smaidu es,
Bet liktenis liek tevi gaidīt
Un piparkūku lūpas ēst.

Un kāda vajadzība vaicāt,
No visām kura labāk tīk?
Es ēdu piparkūkas tavas
Un man to darīt neapnīk.

Varbūt es tiešām esmu cūka
Un izvirtulis nodevīgs...
Tu - viegla, gaiša pieneņpūka,
Pie cita aizlaisties kas drīkst.

* * *

Es zinu -
Esmu pelnījis pa purnu.
Tad nāc un saņem,
Mīļā,
Bučiņu uz gurna!

* * *

Ak!
Tāda maza maita -
Bet kā tā
Kož!
Kad maigām kājām
Zēnam gurnus jož.

* * *

Ak, vakar tevi noskūpstīju!
Un šorīt ļoti laimīgs biju,
Kad, pamostoties gultā savā,
Es redzēju:
Vairs tevis nava...

* * *

Aploksne,
Kas tevi aizlīmējis?
Mīļotā,
Kas tevi aizmīlējis?

Tās abas ir ciet,
Bet tu
Ciet!

* * *

Reiz, apmeklējams kādu krogu,
Es tevi redzēju pa logu,
Kur savu daiļo, trauslo galvu
Tu lepni aiznesi kā balvu.

Man gribējās šo balvu gūt,
Tev līdzās dzīves ceļā būt,
Tāpēc es atstāju to krogu
Un braši izlēcu pa logu.

Bet tevi panākt nebij spēja,
Jo citā krogā kritu grēkā,
Tur žūpoju līdz rīta gaismai,
Līdz kādai apskaidrībai baismai,

Kas vēstīja, ka tava daile,
Kas sirdī man vēl šodien gailē,
Ir zudusi uz visiem laikiem
Un tagad līdzinās vien tvaikiem,

Kas karsti geizeros gan kūp,
Bet līdz ar gadu simtiem drūp,
Un neieraudzīt vairs nekad
Man tevi, kā tu gāji tad.

* * *

Slaiks staro tumsā augums tavš
Kā nobriedusi vārpa
Bet manas tieksmes zemiskās
Jau nikni grīdu kārpa

No rītiem lasu Platonu
Un vakaros to daru
Bet naktī parādies man tu
Un nomāc svēto garu

Līdz saules lēktam mocīties
Man pavēl miesa tava
Un sadeg šķīstā dvēsele
Zem netikumu lavas

* * *

Ļauj tagad tevi aizpogāt
Kā pirmīt atpogāju
Ļauj tagad mazliet padomāt
Ko pirmīt sarunāju
Jo tad es nedomāju

* * *

Jaunkndz, nelielos,
Ka mīlējis es daudzas...
Arī jūsu vārds starp viņām,
Laimīgā !
Ja man pieturētos
Mazliet vairāk ilgāk naudas,
Apbērtu jūs dārgām dāvanām !
Bet nu nekā...

* * *

Tas tev -
Kam dusi, mīlotā? -
Uz pakaļas - še - buča!

Jau pagājusi nedēļa,
Kopš abi mēs te čučam.

Jau pagājusi nedēļa,
Un paies tā vēl divas,
Bet čučēsim mēs gultiņā
Kā divas beigtas zivas!

* * *

Kā no veciem griestiem kaļķi
Te no debesīm birst zvaigznes -
Vai tu ļausi sevi pacelt
Un uz rokām griestos aiznest?

* * *

Par taviem diviem pupiņiem
Es pateicoties instinktiem
It bieži mēdzu piedomāt
Un plānoju kā tikt tiem klāt

Bet plānos kaut kas nesanāk
Iet laiks tev pupi sažūt sāk
Un arvien retāk gribas man
Tos abus paspaidīt – tā gan

* * *

Svečturi tur sveces,
Krūšturi tur krūtis.

Manai jaunai mīļākai
Krūtis bez krūšturiem turas.

Mana svece
Bez mīļākās svečtura
Gan vairs neturas...

* * *

Kad es vēl biju jauns un priecīgs,
Man meitas dziedāja mutes dot –
Kad esmu kļuvis sirms un niecīgs,
Pat vecenes jau atteikt prot!

Kā putni dzied!
Kā puķes zied!
Kā gadi iet...

* * *

Cik slidena diena!
Ej
Paslido viena!

Es negribu pakrist
Un ķermeni sasist,

Jo sāpošā miesā
Kļūst dvēsele liesa.

* * *

Draugs, tici man,
Ka ilgi svēta
Būs tavu acu
Plēstā rēta!